

Vážení čtenáři,

Týden se týdnem sešel a my vám nabízíme další článek z toho, co kdysi mělo být modulem *Pro smrt a slávu*. Doufám, že vás to ještě neunavilo, neboť zdaleka nekončíme, takže příjemnou četbu.

David Rozsival

UMĚLECKÉ SPOLKY A TVŮRČÍ SKUPINY II

Text: David Rozsival

Ilustrace: Zdeněk Vomáčka

ŠAKAL – aneb Šašci a klauni albirejští

Společenství pouličních bavičů, šašků, klaunů, kejklířů a akrobatů, známé pod přezdívkou *ŠAKAL*, má za sebou dlouhou a bohatou historii. Na jejím samém počátku stála skupinka akrobatů, která si říkala *Spolek divů*. Tito akrobáté se přesouvali mezi jednotlivými vojenskými oddíly v tehdy teprve vznikající Východní Dálavě, poskytující jim zábavu v napjatých chvílích. V časech zakládání Albirea, kdy si člověk nemohl být ani v jeho nejbližším okolí jist životem, se stal *Spolek divů* útěchou pro mnoho nebezpečím unavených kolonistů. *Spolek* byl navíc jedinou skupinou v širém okolí, která podobné zábavy provozovala, a tak se peníze jen hrnuly. Hrnuly se tak, že záhy po založení Albirea se skupina přejmenovala na *Velkolepý spolek divů*. Brzy však ve městě, jež se rychle rozvíjelo, začaly vznikat další podobné skupiny, které odlákávaly akrobatům z *Velkolepého* cenné zákazníky. *Spolek* se s tím ovšem nehodlal jen tak smířit – jeho členové začali vyhledávat a fyzicky napadat ostatní akrobaty, šašky a kejklíře. Nakonec jejich běsnění ukončilo několik úmrtí konkurentů, načež se o členy *Velkolepého* začala povážlivě zajímat městská stráž.

Velkolepý spolek divů byl úředně v roce 839 rozpuštěn, většina jeho členů se uchýlila na venkov. Ani v nadcházející době vlády Orlich poutníků nebyla situace přívětivá k návratu *Spolku* do města. Během těch časů se však jeden z vůdců bývalého *Spolku*, Oromir Travis, seznámil a spřátelil s jistou baronkou Sabbiovou. Tedy spřátelil... to možná není úplně správné slovo... Řekněme, že spolu prožili noc. A pak ještě jednu. A několik dalších. A je možné, že spolu něco mají dodnes.

Ať tak či onak, když Orlí poutníci padli, vrátil se Oromir a *Spolek* zpět do Albirea. Nyní si začali říkat *ŠAKAL*. Díky podpoře Pavučiny se jim podařilo dosáhnout postavení, kdy každý šašek, klaun nebo akrobat ve městě musí být členem *ŠAKALu*, nebo mu alespoň odvádět poplatek. V případě, že by tomu tak nebylo, byl by dotyčný Pavučinou velice rychle poučen o možných důsledcích svého konání. Aktivity *ŠAKALu* jsou pak Pavučině užitečné hned ze dvou důvodů. Jednak se šašci a kejklíři mnohdy dozvědí velice zajímavé informace, jednak jeho činnost slouží k praní špinavých peněz, jež Pavučině zůstávají za nehty.

Králem šašků, jak se nazývá nejmocnější muž *ŠAKALu*, je zcela pochopitelně Oromir Travis. Spolu s ním se na správě činnosti spolku podílí ještě sedmičlenná *správní rada*, ovšem i na jejím obsazení je poznat silná vazba na Pavučinu. Ostatní členové *ŠAKALu*, kromě *Krále šašků* a členů *správní rady*, pak přispívají do společné pokladny a odměnou jim za to může být, že je Pavučina nechává na pokoji, ale například i poskytuje azyl, pokud se dostanou do problémů.

Spolek mistrů umění

V Tarosu, který je prakticky městem v lese, poslední výspou civilizace, by jen málokdo čekal sídlo jednoho z největších tarských uměleckých uskupení. Nicméně je tomu přesně tak. *Spolek mistrů umění*, sídlící v taroské ulici Na zbytcích, je znám široko daleko i za hranicemi Taroské domény.

Tato skupina je volným uměleckým spolkem a občas by se snad mohlo dokonce zdát, že hlavní náplní činnosti umělců ve *Spolku* angažovaných není tvorba, nýbrž nekonečné pijatyky, hašišové dýchánky či vandalismus, ke kterým však členové *Spolku* dokážou přistoupit nanejvýš tvůrčím způsobem. Nicméně není to pravda. Tedy alespoň ne pravda celá, neboť kromě výše zmíněných činností, které jsou nesporně hlavní náplní činnosti *Spolku*, tvoří jeho členové, často jako vedlejší produkt svých večírků, vynikající umělecká díla, po kterých prahnou sběratelé ze všech koutů Asterionu.

Spolek mistrů umění nemá žádnou jasně danou organizační strukturu, to by, vzhledem k jeho fungování, snad ani nebylo možné. Za neoficiální vůdce *Spolku mistrů umění* se považují Vahar Šaló, malířka Acea Chudá a slavný architekt Emir Zouda. *Spolek* funguje pouze v Tarosu, díky čemuž se do tohoto města pod korunami Lesa padajících stínů stahuje stále více nadaných i těch neschopných umělců, hořících touhou stát se členy této významné tvůrčí skupiny.

Archa

Archa je skupinou architektů vzniklou okolo osoby snad nejproslulejšího architekta dnešních dob – Jubora Liřici, mezi jehož projekty patří velkolepý Chrám dvou světů v Erinu nebo v roce 854 dostavěná katedrála Pána Slunce v Lunenwigu.

Rivalita mezi Juborem Liřicou a Emirem Zoudou je vpravdě příslovečná – *Archa* vznikla jen pár měsíců poté, co se Zouda zapojil do taroského *Spolku mistrů umění*, a zejména *Uměnovědného semináře*, který se právě na výuku architektury specializuje. Liřica se Zoudou jsou staří známí, oba byli žáky danérského královského architekta Eberdena z Dayniri, průkopníka Danirského slohu. Již tehdy byli spíše konkurenty než přáteli – o pár let mladší Liřica se neustále snažil svého staršího rivala překonat.

Oba svou inspiraci hledali mezi nelidmi – Zouda především mezi skřítky, Liřicu zaujala architektura národů žijících pod mořskou hladinou. Zouda byl dlouho považován v soupeřící dvojici za toho lepšího, ovšem s jeho odchodem do vzdáleného Tarosu začala stoupat naopak hvězda Liřicova. Zouda ovšem neopustil Erin bez přičinění svého velkého rivala, ba právě naopak. Liřicovi se nějak podařilo vypátrat Zoudův románek s jednou členkou rodu Butrymů a pod hrozbou prozrazení (a pravděpodobné následné fyzické likvidace) jej donutit město opustit.

Po Zoudově odchodu získal většinu jeho rozpracovaných zakázek – mimo jiné právě i věhlasný Dunrilin chrám – Jubor Liřica.

Když se v Tarosu Zouda připojil k Uměnovědnému semináři, mnoho nadaných žáků z Dálav odešlo za jeho učením. Liřica to vzal, jak byl zvyklý – že jej jeho věčný rival opět převezl. Neváhal proto a záhy založil sdružení *Archa*.

Primárním cílem *Archy* je výuka nadaných mladých architektů. Kromě toho však architektky také sdružuje, a ti se pak díky propletené síti vzájemných vazeb dostávají k lukrativním zakázkám, pokud možno dříve než je získají studenti Uměnovědného semináře. Nyní před nimi stojí obzvláště náročný úkol, a to výstavba nové erinské Vodní čtvrti.

Hlavou sdružení je Jubor Liřica, jehož jméno dodává *Arše* ten správný punc, spolu s ním se pak na řízení podílí šest členů *správní rady* – tři architekti, dva účetní a také zástupce hlavního mecenáše, erinského rodu Butrymů.

A to je tento týden vše.

Nicméně není třeba smutnit, další články na vás ještě čekají.